

PRESS KIT

Official Selection
WARSAW FILM FESTIVAL

ROK Jej príbeh smrťou nekončí
VDOVY

V KINÁCH OD 7. NOVEMBRA

SYNOPSIS

Film *Rok vdovy* rozpráva príbeh o odvahe, nádeji a sile začať znova po smrti životného partnera. Scenár vznikol podľa denníka Zuzany Pokornej, ktorý na pokračovanie a s veľkým čitateľským ohlasom publikoval český týždenník *Respekt*. V hlavnej úlohe exceluje herečka **Pavla Beretová**. Tlmočnica Petra (**Pavla Beretová**) sa pod vplyvom tragickej udalosti musí zmieriť s tým, že sa z nej v štyridsiatich rokoch stala vdova. Veľmi skoro zistí, že zármutok nie je jedinou výzvou, ktorej musí čeliť. Pridávajú sa starosti o dospelávajúcu dcéru (**Julie Šoulcová**) a tlak zo strany manipulatívnej svokry (**Zuzana Kronerová**). Tiež je tu byrokratická mašinéria, ktorá smrťou človeka oživa: hypotéky, pôžičky, nájmy, poplatky, nekonečné dedičské konanie. Medzi troskami svojho života však Petra krok za krokom nachádza odvalu k novému začiatku. Celovečerný hraný film *Rok vdovy* nakrútený na motívy skutočných udalostí je krehkou a dojímavou štúdiou procesu smútenia v našom súčasnom svete.

Film je celovečerným hraným debutom dokumentaristky Veroniky Liškovej (*Danielov svet, Návštevníci*), ktorá k jeho téme hovorí: „*Chceli sme, aby Rok vdovy priniesol na plátna kín silný realistický príbeh zo súčasnosti, ktorý bude citlivo hovoriť o veciach, na ktoré naše spoločnosti radšej nemyslia. Príbeh nie je iba o strate životného partnera a smútení, ale hlavne o novom začiatku a sile žiť svoj život sám či sama za seba. A tiež o tom, že je nutné nájsť vlastnú vnútornú slobodu a nezávislosť, aby sme ju dokázali dopriať aj našim blízkym.*“

[Trailer](#)

ROZHOVOR S AUTORKOU PREDLOHY

ZUZANOU POKORNOU

Zuzana Pokorná sa narodila v Prahe, kde až na pár posledných rokov žije. Študovala textilné a odevné návrhárstvo a chemickú textilnú technológiu na textilnej fakulte Technickej univerzity v Liberci. Má dve deti. Staršia dcéra vyštudovala molekulárnu biológiu a mladšia študuje právo. Jej tak trochu celoživotným projektom je rekonštrukcia, záchrana ich domu – kultúrnej pamiatky v Sudetoch. Rada záhradkárči, cestuje, tvorí.

Čo bolo hlavným impulzom napísať a publikovať denníkové zápisky Rok vdovy v týždenníku Respekt v rokoch 2014 a 2016?

Keď môj muž náhle zomrel, myslím, že hneď na druhý deň som si povedala, že to zvládneme. Život začal bežať inak, bez neho. V rámci možností bolo potrebné dáko zaistiť každodenný režim, chodiť do práce, do školy, ale k tomu bolo nutné riešiť veľa praktických vecí, ktoré má v rámci povinností v rodine každý z partnerov na starosti. Zrazu som na to bola sama, musela som sa v tom zorientovať. Ale zároveň som nebola schopná riešiť to, pretože som ani ako manželka-vdova mnoho vecí nemohla alebo nesmela. A to bolo frustrujúce, pretože ma to blokovalo a vlastne v istých pravidelných intervaloch, cyklicky, som sa k jednotlivým veciam musela opakovane vracieť, aby som to finálne doriešila. A v jednej chvíli som z toho bola už tak unavená a vyčerpaná, že som si raz doma pri vysávaní povedala, inšpirovaná rubrikou v týždenníku Respekt „Jeden deň v živote“, že napíšem dáky blog, ktorý sa bude volať „Jeden rok v živote vdovy“. Ten text som napísala skoro celý ešte v ten večer a potom som ho ešte po pár dňoch finálne dopísala. Poslala som ho mailom mojim kamarátkam, ktoré so mnou situáciu zdieľali. A jedna z nich ho, bez toho, aby som o tom vedela, preposlala do Respektu. A tam sa im to páčilo a rozhodli sa text vytlačiť. Sama by som si to netrúfala nikam poslať, ani mi to nenapadlo. Mojou ambíciou bolo, maximálne to iba zavesiť niekam na internet, aby niekto videl, aké administratívne peripetie musím absolvovať. To, že

to vyšlo v tak prestížnom týždenníku ako je Respekt, z toho som aj po tých rokoch trochu v šoku a veľmi si to vážim.

Zápisky v časopise Respekt boli písané bez pátosu, ako sa podarilo zachytiť tak tragickú udalosť týmto spôsobom?

Som veľmi rada, že to tak vyznelo. Nepísala som ten text so žiadnym zámerom. Bol to celkom autentický a úprimný popis môjho vtedajšieho života. Možno je to dané aj mojim osobnostným nastavením nebrať sa príliš vážne a mnohé situácie, ktoré nie sú vôbec jednoduché, brať trochu so sarkastickým a ironickým humorom. Taký humor je našťastie v mojom živote a v širokej rodine odjakživa všadeprítomný a myslím, že je veľmi ozdravný a osviežujúci a núti vás tak trochu k permanentnej sebareflexii, odstupu a nadhľadu. Možno sa to všetko do denníka otláčilo.

Film Rok vdovy bol vašim dielom inšpirovaný, zmenilo sa niečo od tej doby v českej spoločnosti z hľadiska vnímaní českých vdov a ich náhlejšej nečakanej situácie (ekonomickej, byrokratickej, spoločenskej), ktorú musia riešiť?

Čo sa zmenilo v českej spoločnosti od tej doby vlastne neviem. Bola som rada, že túto kapitolu veľmi nepekne povedané, „úradnej alebo administratívnej likvidácie“ človeka, niekoho blízkeho, môžem uzavrieť. A nemala som vôbec chuť sa k tomu vracieť. Predpokladám, že v takejto situácii je mnoho pozostalých, ktorí sú vďační, že to majú za sebou. Človek nemá kapacitu, energiu a ani náladu sa o to ďalej zaujímať, čo je logické. Ale vlastne je to tak trochu začarovaný kruh, pretože pokiaľ sa téme „pozostalostnej byrokracie“, ak to tak nazvem, nikto nevenuje, tak sa tie veci zmeniť nemôžu. Samé sa nezmenia. Iniciatíva pre/za zlepšenie a prenasťavenie vecí úradníckych a byrokratických alebo aspoň ich úprava musí vziť od ľudí, ktorí to všetko absolvovali a majú s tým skúsenosť, a tak vedia, čo je potrebné zmeniť, prenasťaviť, zjednodušiť. A k tomu tú silu nájst nie

je vôbec jednoduché. Pevne verím, že tento film tému smrti a vecí s ňou spojených snád' trochu rozvíri a vyvolá napríklad aj diskusiu a záujem, aby sa o týchto veciach začalo hovoriť. Dnes mám od toho už relatívne emočný odstup, ale zároveň aj všetko v živej pamäti. A tak by som k dákemu zlepšeniu alebo náprave rada dákym spôsobom prispela. Ako, to ukáže až čas.

Vraj ste boli aj na nakrúcaní, ako ste spokojná s hereckým obsadením na čele s Pavlou Beretovou?

Na samotnom nakrúcaní som bola iba raz, pretože sa vo filme objavím v jednej z úvodných scén. Sama v sebe som nemala žiadnu predstavu ani nápad, kto by mohol hlavnú postavu hrať, nemala som vlastne vôbec žiadnu predstavu o tom, akú podobu film bude mať, preto som nebola týmto nijak zaťažená. Možno som si to i podvedome zakázala, aby som si potom mohla film pozrieť s úplne otvorenou myslou. Pavla je vo filme výborná, voľba to za mňa bola myslím viac než dobrá. A vo vedľajších úlohách sa podarilo veľmi dobre obsadiť menej známych hercov. A naopak známe tváre vo svojich úlohách nevyčnievajú, pôsobia veľmi úsporne, komorne, a to je presne to, ako to má byť.

Ako prebiehala spolupráca na danom projekte so scenáristom Eugenom Liškom a režisérkou Veronikou Liškovou?

Keď vyšiel Rok vdovy I. v auguste 2014 v Respekte, hneď v novembri mi Veronika napísala, že ju denník aj téma zaujali, chcela by ich filmovo spracovať, či by som nemala chuť stretnúť sa. Zistili sme, že bývame dve ulice od seba a hneď po Vianociach sme sa zišli na káve. Ja som tam vtedy prišla s barlami, čo je aj vo filme v inej podobe zachytené. Veľmi ma potešilo, že sa niekto o tému úmrtia zaujíma, pretože som sa v tom cítila dosť osamelá. A tá skúsenosť je neprenosná, respektíve pochopí ju iba ten, kto to zažil, čo prípad Veroniky bol. A tak sme sa začali stretávať. Niekedy vo dvojici len s Veronikou, niekedy traja aj s Eugenom. Stretnutia boli vždy v atmosfére veľkej empatie a porozumenia, to si veľmi vážim. Na scenári som sa nepodieľala. Snád' len tie úplne prvé, myslím dve verzie, som trochu pripomienkovala. Iba to, čo mi napríklad neprišlo úplne vierohodné alebo autentické, ale to bolo naozaj iba v prvopočiatkoch. Scenár je dielo Eugena, s ktorým vyhral hlavnú cenu Filmovej nadácie v roku 2018.

Ak by ste mali divákov pozvať do kina na film Rok vdovy, aké by bolo jeho posolstvo?

Rok vdovy je filmom, ktorý nepatrí a nebude patriť k odychovým a jednoduchým filmom, ale je dobré, že vznikol. Sú to často filmy, či už dokumentárne alebo hrané, ktoré zachytávajú závažné témy, spoločenské, osobné, ekologické, politické. Tento film otvára tému úmrtia blízkeho človeka, ktoré si nikto do doby, než sa v tej situácii ocitne, nevie a nedokáže predstaviť. V situácii hlavnej hrdinky sa môže ocitnúť ktokoľvek v priebehu jednej sekundy, ako som to zažila ja s deťmi. Za seba by som bola rada, keby bol film bol pre divákov nie len estetickým, vizuálnym a filmárskym zážitkom, ale aby bol aj prostredníkom k tomu otvoriť tému úmrtí trochu z iného uhla pohľadu.

REŽISÉRKA

VERONIKA LIŠKOVÁ

Veronika Lišková je dokumentaristka a režisérka.

Vyštudovala Katedru teórie kultúry na Filozofickej fakulte Karlovej univerzity a scenáristiku a dramaturgiu na FAMU. Jej celovečerný dokumentárny debut *Danielov svet* mal medzinárodnú premiéru v sekcii Panorama na festivale Berlinale a následne bol uvedený na festivaloch po celom svete (Cena divákov MFDF Ji.hlava 2014, Nominácia na Cenu českej filmovej kritiky a i.). V roku 2015 získala Cenu Pavla Kouteckého za svoj krátky film *Kohoutková*. Jej druhý celovečerný dokumentárny film *Návštevníci* mal svetovú premiéru na filmovom festivale v Locarne a následne bol uvedený na viac než štyridsiatich festivaloch po celom svete (Cena za najlepší český dokument na festivale Jeden svet 2023, Zvláštne uznanie poroty MFDF Ji.hlava 2022, Cena za najlepší dokument na festivale Jeden svet 2022/SK). Veronika tiež pôsobí ako kurátorka a dramaturgička. *Rok vdovy* je jej celovečerným hraným debutom.

O PREDLOHE

Scenár napísal môj muž, scenárista Eugen Liška, ktorý sa pred ôsmimi rokmi inšpiroval denníkmi Zuzany Pokornej, publikovanými v časopise Respekt. Inšpiráciu z denníkov sme čerpali predovšetkým v subjektívnej forme rozprávania, pretože celý film je viazaný na hlavnú protagonistku Petru v podaní Pavly Beretovej. Z pôvodných textov sme si zobrali aj pôdorys roka. Ako režisérke sa mi veľmi páčila predstava, že budem pracovať so štyrmi ročnými obdobiami. Videla som v tom šancu pracovať s kontrastom toho, ako so smrťou zaobchádza príroda a zároveň prirodzený cyklus roku verzus, ako sa so smrťou vysporiadava spoločnosť. Pôvodné Zuzanine denníky boli pre mňa inšpiratívne z hľadiska byrokratickej línie. Zuzana tieto situácie uchočila veľmi zaujímavovo a popísala ich až ako kafkovskú cestu naprieč úradmi, ktoré na ňu čakali počas prvého roka vdovského života.

O VYZNENÍ PRÍBEHU

Pre nás je to príbeh o nádeji, o vnútornej emancipácii, o tom, ako človek hľadá po strate blízkeho pevnú pôdu pod nohami a pokúša sa znova stať sa sám sebou. Už Zuzana Pokorná napísala tieto denníky bez veľkého pátosu a sentimentu. Emócie samozrejme nevynechala, ale jej text si zachoval vecnosť aj určitý zdravý nadhľad, a práve to sa nám na predlohe páčilo a odrazilo sa, ako veríme, aj vo filme.

Tú až archetypálnu ľudskú skúsenosť straty blízkeho človeka sme chceli preniesť do filmového príbehu, pretože sa o tejto téme nehovorí, pritom je to téma zásadná pre každého človeka ako pre jednotlivca, ale aj pre spoločnosť. To, nakoľko ľudia vítajú možnosť o smrti hovoriť a zdieľať svoje príbehy, sa ukázalo pri rešeršiach a písaní scenára, kedy nám mnoho ľudí malo chuť a potrebu rozprávať svoje skúsenosti. Bola by som veľmi rada, ak by teraz už hotový film fungoval ako určitý katalyzátor a pomohol otvoriť spoločenskú debatu o tom, ako sa vyrovnávame s odchodom niekoho blízkeho, kde môžeme nájsť podporu a pomoc a tiež otvoril priestor na to, aby ľudia mohli svoju skúsenosť zdieľať. Na besedách po projekciách i po jeho vzhliadnutí so svojimi blízkymi, priateľmi, kolegami.

O PAVLE BERETOVEJ

Chcela som nájsť silnú herečku, ktorá celú drámu „utiahne“, pretože jej postava viac-menej neopustí filmové plátno. Keď prišla Pavla na casting, bola úplne skvelá a presvedčila nás v podstate okamžite. Má veľký dar rozumieť situácii straty niekoho blízkeho. Vo svojom živote prežila množstvo neľahkých odchodov svojich blízkych a verím, že túto skúsenosť má vpísanú aj do nonverbálnej podoby svojho herectva, do spôsobu, ako pracuje s telom, ako dokáže zahrať veci bez dialógu cez nuansy svojej mimiky. Za prácu s ňou som veľmi vďačná profesionálne aj ľudsky a stretávanie s ňou bolo zásadnou súčasťou príprav filmu.

O ZUZANE KRONEROVEJ

V jej osobe cítim nie len veľkú silu, ale aj krehkosť. Nechcela som obsadiť niekoho, kto k úlohe Heleny pristúpi ako k určitej typickej karikatúre svokry. Chcela som ísť proti obvyklému stereotypu. Zuzana Kronerová dokázala zahrať otrasenú matku, ktorá prišla o syna, zároveň si pritom dokázala ponechať aj správnu dávku manipulativnosti, ktorá sa s postavou v scenári spájala. Divákovi tak nechala priestor na interpretáciu, či táto časť jej povahy pramení z jej strachu zo seba samej, z toho, že bude ako vdova úplne opustená, alebo z jej povahy. Bolo to pre mňa bolo krásne stretnutie s úplne profesionálnou a výnimočne talentovanou herečkou.

O JULII ŠOUCOVEJ

Julie bola taký darček pre nás všetkých. Nie je pôvodne herečka a tento rok má za sebou prvé dve herecké skúsenosti, najskôr v Amerikánke a druhú u nás v Roku vdovy. Julie je neter Pavly Beretovej a veľmi si so svojou tetou rozumie. To pochopiteľne pomohlo ich filmovému vzťahu, ich prirodzenej matersko-dcérskej dynamike. Neviem si predstaviť, že by sme vo filme mali niekoho iného.

PREČO ÍSŤ NA FILM ROK VDOVY DO KINA

Verím, že sa nám podarilo nakrútiť film so silným a autentickým príbehom, ktorý sa v presahu netýka len témy vyrovnávania sa so stratou blízkeho človeka ale vlastne všeobecnejšie aj schopnosti prežiť akúkoľvek intenzívnu bolesť a odraziť sa od dna. Bola by som rada, keby sa naňho ľudia pozerali ako na film o živote, ku ktorému smrť a zložité okamihy neoddeliteľne patria.

PAVLA BERETOVÁ

O POSTAVE

Postava Petry je mi veľmi blízka, v niečom sme rovnaké a v niečom veľmi odlišné. V tejto postave som si dovolila byť menej bojovná a viac prežiť zraniteľnosť, ktorá sa prirodzene spája aj s obdobím prežívania smrti blízkych.

O PREDLOHE

Rovnomenné zápisky Zuzany Pokornej z týždenníka Respekt som nepoznala, keď som bola oslovená na nakrúcanie filmu, ale prečítala som si ich hneď potom.

O HLAVNOM IMPULZE, PREČO VSTÚPILA DO PROJEKTU

Neváhala som. Témou smrti som sa zaoberala už dlho. Myslím si, že je veľmi dôležité o tom všetkom hovoriť. Scenár bol krásny a mimoriadne citlivý. Vedela som hneď, že týmto spôsobom má zmysel o smrti rozprávať.

O SPOLUPRÁCI NA PODOBE SCENÁRA

Ja by som sa hanbila povedať, že som spolupracovala na scenári. Veronika aj Eugen boli otvorení pre dialóg a zdieľanie našich osobných zážitkov, hovorili sme veľa, ale autor scenára je Eugen. Ten si všetko potom premyslel a uznal, čo sa hodí na rozprávanie tohto príbehu. Všeobecne o spolupráci s Veronikou musím povedať, že práve spoločné zdieľanie, vzájomná dôvera a večne prítomný dialóg bol pre mňa najdôležitejší, čo nie je celkom obvyklé, že môžete byť skutočnou súčasťou celého projektu. Veľmi si to vážim a s Veronikou, tak ako to prebiehalo pri Roku vdovy, by som išla až na kraj sveta, možno aj za jeho okraj.

O SITUÁCIÍ ČESKÝCH VDOV V SÚČASNEJ SPOLOČNOSTI

Nevzťahovala by som to iba na vdovy. Myslím, že starostlivosť o pozostalých nie je stále úplne pokrytá. Chceli by sme, aby aj náš film pomohol o tejto téme viac hovoriť, pretože odchod blízkeho človeka môže byť veľmi

traumatizujúci. Ak by títo ľudia dostali viac pozornosti po duševnej i duchovnej stránke, aj viac praktických nasmerovaní, mohla by sa z toho stať integračná záležitosť. Málokto sa tomu v živote vyhne, nie je treba vytvárať dojem, že sa nič nedeje, vždy je to bolestné a je nutné o tom v spoločnosti hovoriť.

O NAJSILNEJŠOM MOMENTE NA NAKRÚCANÍ A LOKÁCIÁCH, KTORÉ DOZNIEVAJÚ

Nemám jeden najsilnejší moment z nakrúcania ani konkrétnu spomienku, zato si dobre pamätám rad zábleskov a krásneho napojenia. To bolo pre mňa to najvzácnejšie. Miesto, kde sme nakrúcali scénu kúpania v jazere, si nechám pre seba. Prajem si vracáť sa tam a nechcem, aby o ňom vedelo veľa ľudí. A na čo si spomeniem z nakrúcania, to je krásna tanečná sála v Lounoch, nádherné miesto.

O SPOLUPRÁCI S FILMOVOU RODINOU, SO SVOKROU ZUZANOU KRONEROVOU A DCÉROU JULIOU ŠOUCOVOU

Jednoducho povedané, my sme tam boli spolu rady. Všetky tri. Zuzanu Kronerovú poznám už dlhšie a veľmi si ju ľudsky aj herecky vážim. Mali sme radosť, že spolu môžeme hrať. S Juliou to nejde ľahko popísať, to je na román. To, ako nás naše životy spojili a aké krásne veci máme spolu možnosť zažívať, to je pre mňa v rovine zázraku. Som na ňu veľmi pyšná, je úžasná nielen ako herečka, ale predovšetkým ako človek.

PREČO ÍŠŤ NA FILM ROK VDOVY DO KINA

Pre mňa je to film, ktorý nás vedie k zmiereniu a k životu. Nemusí byť len pre tých, ktorí sa stretli so smrťou. Môže to byť aj akési zmierenie vo vnútri seba, s čímkolvek ťažkým v našich životoch. Pre mňa je to tá najdôležitejšia vec vôbec a myslím si, že tento film môže byť našim sprievodcom.

ZUZANA KRONEROVÁ

O POSTAVE

Hrám postavu svokry, Heleny. Je to matka, ktorá práve stratila syna, je tiež vdovou, takže je to pre ňu aj rana osudu, že prišla nečakane o syna. Cíti sa veľmi osamelá, pretože jej zostali už len nevesta a vnučka. A ak by som mala priblížiť situáciu, v ktorej sa nachádza, zrejme sa o ňu pekne staral manžel, ktorý už nežije, a potom tú starostlivosť prebral syn. Helena je celkovo krehká bytosť, ktorá potrebuje starostlivosť.

O SCENÁRI A SPOLUPRÁCI S REŽISÉRKOU

Režisérka Veronika Lišková je veľmi talentovaná a citlivá režisérka a už pri stretnutí nad scenárom sme sa dohodli, že pôjdeme proti zaužívanému klišé, kedy svokra je vždy tá zlá a je proti neveste. Naša Helena je preto jemnejšia, citlivejšia a krehkejšia bytosť. Scenár sa mi veľmi páčil, je výborne napísaný, nemuseli sme meniť ani jedno slovíčko, preto som sa rozhodla prijať túto ponuku. Jednoducho povedané, scenár bol výborný, a hlavne podľa skutočnej udalosti popisoval, čo zažíva vdova, akými tragikomickými situáciami prechádza, na aké byrokratické prekážky naráža na úradoch a s akým radom absurdít sa stretáva. Verím, že tento príbeh by mohol pomôcť vdovám a vdovcom na ich ďalšej ceste. Je to rozhodne potrebný film.

O PÁTOSE A VÁŽNOSTI PRÍBEHU

Tento film nie je veselým filmom, ale je v ňom podobne ako v živote niekoľko situácií, keď si človek uvedomí, že aj v najtragickejších momentoch sa môže a musí smiať.

PREČO ÍŠŤ NA FILM ROK VDOVY DO KINA

Hlavnú postavu hrá Pavla Beretová, ktorá je mimoriadne skvelá. Je to krásny príbeh od nesmierne talentovaných tvorcov režisérky Veroniky Liškovej a scenáristu Eugena Lišku. Príďte do kina, určite nebudete ľutovať.

JULIE ŠOUCOVÁ

O POSTAVE

Hrám v spoločnosti dvoch žien, moju matku si zahrala Pavla Beretová a moju babičku stvárnila Zuzana Kronerová. Moja postava dcéry rieši spolu s matkou tragickú vec, akou je smrť blízkeho človeka a snažíme sa spoločne nájsť jedna k druhej cestu.

O SCENÁRI A SPOLUPRÁCI S REŽISÉRKOU

Na scenári sa mi páčila jemnosť. Aj keď je to film o smrti, pre mňa je to skôr film o živote, ako k nemu celkovo pristupovať. Vnímam to aj ako osobnú vec, na projekt som sa napojila hneď na začiatku a som veľmi rada, že som jeho súčasťou. Celkovo spolupráca s Veronikou Liškovou bola príjemná. Je veľmi citlivá na detaily, takže sme spoločne a veľmi otvorene ladili situácie.

O SPOLUPRÁCI S FILMOVOU MATKOU PAVLOU BERETOVOU

My sa s Pavlou dobre poznáme, sme príbuzné, je moja teta, tak sme sa na nakrúcaní vzájomne strážili, aby naše herecké polohy neboli falošné. Snažili sme sa, aby všetko pôsobilo autenticky, pretože sa skutočne veľmi dobre poznáme. Veľmi to otvorilo náš vzťah, mnoho tém sme potom preberali aj ďalej po nakrúcaní v osobnom živote.

PREČO ÍŠŤ NA FILM ROK VDOVY DO KINA

Príďte sa pozrieť, je to dojemný, zaujímavý a autentický príbeh. Budeme sa na vás tešiť v kinách.

PRODUCENTKA

KRISTÝNA MICHÁLEK KVĚTOVÁ

Kristína Michálek Kvetová vyštudovala katedru produkcie na FAMU. V roku 2016 založila nezávislú produkčnú spoločnosť Cinémotif Films, v ktorej pôsobí spoločne s Tomášem Michálkem a Martinou Netíkovou. Podieľala sa na množstve hraných a dokumentárnych filmov, ktoré boli uvedené na významných medzinárodných festivaloch ako Locarno a HotDocs (Návštevníci režisérky Veroniky Liškovovej), Benátky (Svetloplachosť režiséra Ivana Ostrochovského) alebo Visions du Réel (The Sound is Innocent). Snímka Arvéd režiséra Vojtecha Maška získala v roku 2022 cenu za Najlepší film na Cenách českej filmovej kritiky a bola nominovaná v 12 kategóriách na Českého leva. V tomto roku bola vybraná za Českú republiku na prestížny program Producers on the Move v Cannes. Sústreďí sa predovšetkým na medzinárodnú koprodukciu a spoluprácu so ženskými režisérkami. Spolu s manželom, producentom Tomášem Michálkem vychováva dve deti.

O PROJEKTE

S režisérkou Veronikou Liškovou sme pred dvoma rokmi dokončili jej dokumentárny film Návštevníci a už v tom čase spracovávala tému, ktorá vznikla podľa rovnomenných denníkov Zuzany Pokornej, ktoré vychádzali v Respekte. Téma vo mne osobne rezonovala, pretože zdieľam podobnú skúsenosť so smrťou ako režisérka, nie v pozícii vdovy, ale dcéry, ktorá prišla o jedného z rodičov. Po konzultáciách s Veronikou mi došlo, nakoľko je táto téma nedostatočne spracovaná.

O SCENÁRI

Páčilo sa mi, že na tému straty človeka sa tvorcovia pozerajú očami troch žien, troch rôznych generácií. Scenár sa veľmi vrstevnato pozerá, ako sa každá po svojom s touto stratou vysporiadava. Pri tejto téme nie je nič tabu, každý sa s tým vyrovnáva inak. Niektorí o tom hovoria, iní o tom naopak hovoriť nechce alebo nedokážu. V rámci svojej generácie ale cítim, že sa postupne ukazuje, že zdieľanie je jedna z najprirodzenejších ciest, ako sa z týchto situácií dostať.

PREČO ÍŠŤ NA FILM ROK VDOVY DO KINA

Náš film by som označila ako emancipačný, spracováva tému, ktorá je smutná a ťažká, ale s určitou ľahkosťou a nádejou na konci. Pre mňa bolo najdôležitejšie, že tento zážitok dokážeme a chceme odovzdať aj divákovi.

TECHNICKÉ ÚDAJE

Originálny názov

Rok vdovy

Slovenský názov

Rok vdovy

Distribučná premiéra

7. november 2024

Žáner

dráma

Rok výroby

2024

Celkový čas

109 min.

Krajina

Česká republika, Slovensko, Chorvátsko

Nosiče

DCP, MP4

Prístupnosť

12

Jazyk

český

Hrajú

Pavla Beretová, Julie Šoucová, Zuzana Kronerová, Tomáš Bambušek, Lucie Žáčková, Jaromíra Mílová, Jan Novotný, Marie Švestková

Réžia

Veronika Lišková

Scenár

Eugen Liška

Dramaturgia

Vojtěch Mašek

Námet

Eugen Liška, Zuzana Pokorná

Kamera

Dušan Husár

Hudba

Alen Sinkauz, Nenad Sinkauz

Zvuk

Jakub Jurásek

Strih

Hedvika Hansalová

Architektka

Kristýna Khinová

Kostýmy

Aneta Grňáková

Masky

Linda Vondrášková

Producenti

Kristýna Michálek Květová a Tomáš Michálek (Cinémotif Films)

Koproducenti

Peter Kerekes a Anna Mach Rumanová (Kerekesfilm) Miljenka Čogelja (Pipser)

Koprodukcia

Cinémotif Films /CZ/, Kerekesfilm /SK/, Pipser /HR/

S finančnou podporou

Eurimages, Státní fond kinematografie, Audiovizuálny fond, Croatian Audiovisual Centre, Ústecký kraj, Filmová kancelář Ústeckého kreje, Plzeňský kraj, MEIDA Creative Europe

[Trailer](#)**Distribúcia**

[Filmtopia](#)
www.filmtopia.sk
[FB Filmtopia](#)

Programovanie filmu

filmtopia@filmtopia.sk
+421 915 222 082

producent

koproducenti

KEREKES
FILM

za podpory

eurimages

fond
kinematografie

avf
audio
vizuálny
fond

Croatian
Audiovisual
Centre
Hrvatski audiovizualni centar

fkuk
Filmový ústřední úřad

PLZEŇSKÝ KRAJ

Creative
Europe
MEDIA

FILMOVÁ NADACE

partnery

UP
P

ETIKBUTIK

LICIRNA
ORGANICS

mediální partnery

DENNÍK
N

aktuality.sk

S I T A

Mokultúra

kinema

Katolícke
noviny

distribútor

FILM
TOPIA

filmtopia.sk

